

Sygn. akt XVII *AmE* 72/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy – Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania **Wspólnego Przedsiębiorstwa (...) T. C., M. C. Sp.j.** z siedzibą w P.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Wspólnego Przedsiębiorstwa (...) T. C., M. C. Sp.j. z siedzibą w P. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 lutego 2011 r. Nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. akt XVII *AmE* 72/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lutego 2011 r., nr (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, wymierzył przedsiębiorcy - Wspólnemu Przedsiębiorstwu (...) T. C., M. C. Sp.j. z siedzibą w P., karę pieniężną w wysokości 8.000 zł, co stanowi 0,1242% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2010 r. za to, że Przedsiębiorca prowadząc działalność w zakresie wytwarzania ciepła oraz jego przesyłania i dystrybucji, objętą koncesjonowaniem w okresie od dnia 1 listopada 2009 r. do 30 kwietnia 2010 r., stosował ceny i stawki opłat bez zachowania obowiązku, o którym mowa w art. 47 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 z późn. zm.) - czym naruszył art. 56 ust 1 pkt 5 te samej ustawy.

W uzasadnieniu swojej decyzji Prezes URE wskazał, iż Decyzją z dnia 19 września 2008 r., nr (...) (...) (...) /KC, zatwierdził VII taryfę dla ciepła dla tego Przedsiębiorcy, z okresem obowiązywania do dnia 31 października 2009 r.

Prezes URE wskazał, że w dniu 29 października 2009 r., Przedsiębiorca - Wspólne Przedsiębiorstwo (...) T. C., M. C. Sp.j. z siedzibą w P., przedłożył wniosek o zatwierdzenie VIII Taryfy dla ciepła, która została zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 18 marca 2010 r. Nr (...) (...) (...) (...) z okresem jej obowiązywania do dnia 30 kwietnia 2011 r. Przedmiotowa VIII Taryfa dla ciepła, wprowadzona do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami w dniu 1 maja 2010 r. została zatwierdzona z ogólnym spadkiem cen i stawek opłat w wysokości 2,9%.

Według ustaleń Prezesa URE, z tytułu stosowania cen i stawek opłat wynikających z VII taryfy dla ciepła w okresie od dnia 1 listopada 2009 r. do dnia 30 kwietnia 2010 r., Przedsiębiorca uzyskał dodatkowy przychód w wysokości (...) zł., przy czym przychody powodowej spółki z całej działalności koncesjonowanej wyniosły 109.141,19zł.

Zdaniem Prezesa URE powód nie wypełnił obowiązku określonego w art. 47 ust 1 ustawy Prawo energetyczne, ponieważ nie wystąpił z wnioskiem o zatwierdzenie kolejnej (VIII) taryfy na tyle wcześniej, aby Prezes URE mógł ją zatwierdzić i aby mogła ona zostać wprowadzona do stosowania bezpośrednio po upływie okresu obowiązywania VII taryfy.

W związku z tym, zasadnym było zdaniem Prezesa URE nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy - Prawo energetyczne.

Przy ustaleniu wysokości kary Prezes URE biorąc pod uwagę treść art. 56 ust 3 i ust 6 - ustawy Prawo energetyczne, uwzględnił przy jej wymierzaniu stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Pozwany Prezes URE rozważył również możliwość zastosowania w niniejszym przypadku art. 56 ust 6a ustawy - Prawo energetyczne, uznając, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do jego zastosowania wobec ustalenia, iż stopień szkodliwości czynu jest znaczny, a w związku z tym odstąpienie od wymierzenia kary pozostawałoby w sprzeczności z tym przepisem.

Od powyższej decyzji Przedsiębiorca - Wspólne Przedsiębiorstwo (...) T. C., M. C. Sp.j. z siedzibą w P., wniósł odwołanie zaskarżając powyższą decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1) naruszenie art. 56 ust 1 pkt 5) ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 625 z późn. zm.) przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że powód ponosi odpowiedzialność za stosowanie cen i stawek opłat nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia do zatwierdzenia Prezesowi URE, mimo iż powód przedstawił taryfę do zatwierdzenia,

2) naruszenie art. 47 ust 2c pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne przez niezastosowanie.

Mając na względzie powyższe zarzuty, strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uchylenie decyzji Prezesa URE o wymierzeniu kary pieniężnej i umorzenia postępowania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda, kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odwołania, powodowe przedsiębiorstwo podniosło, iż w dniu 29 października 2009 r., tj. w okresie obowiązywania dotychczasowej taryfy, przedłożony został wniosek o zatwierdzenie VIII Taryfy dla ciepła, która następnie została zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 18 marca 2010 r., Nr (...) (...) (...) z okresem jej obowiązywania do dnia 30 kwietnia 2011 r.

Powód zwrócił uwagę na fakt, iż decyzja o zatwierdzeniu nowej taryfy została wydana przez pozwanego dopiero po 141 dniach od złożenia wniosku o jej zatwierdzenie.

W ocenie powodowej spółki w niniejszej sprawie powinien mieć zastosowanie art. 47 ust 2c PE, który pozwalał powodowi stosować dotychczasową VII taryfę, do dnia wejścia w życie nowej taryfy, jeżeli decyzja Prezesa URE o zatwierdzenie nowej taryfy nie została wydana a wniosek o zatwierdzenie nowych cen został złożony w okresie obowiązywania dotychczasowej taryfy.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód - Wspólne Przedsiębiorstwo (...) T. C., M. C. Sp.j. z siedzibą w P., posiada koncesje na wytwarzanie ciepła z dnia 21 września 1998 r., Nr (...) oraz na przesyłanie i dystrybucję ciepła z dnia 21 września 1998 r., Nr (...) zmieniane późniejszymi decyzjami.

Decyzją z dnia 19 września 2008 r., Nr (...), Prezes URE zatwierdził VII Taryfę dla ciepła Przedsiębiorcy z okresem jej obowiązywania do dnia 30 października 2009 r. (k.4-5 akt adm.)

W dniu 29 października 2009 r., do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynął wniosek Przedsiębiorcy z dnia 29 października 2009 r., o zatwierdzenie nowej Taryfy dla ciepła (k.6 akt adm.)

Decyzją z dnia 18 marca 2010 r., Nr (...)(...), Prezes URE zatwierdził VIII Taryfę dla ciepła ustalając okres jej obowiązywania do dnia 30 kwietnia 2011 r. (k.7-17 akt adm.) Przedmiotowa Taryfa została wprowadzona przez powoda do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami w dniu 1 maja 2010 r.

Taryfa zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 18 marca 2010 r., wykazała ogólny spadek cen i stawek opłat na poziomie 2,9%.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanął na stanowisku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś zarzuty podnoszone przez Skarżącego w odwołaniu nie mogą skutkować jej uchYLENIEM.

Zgodnie z treścią art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto stosuje ceny i taryfy, nie przestrzegając obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47.

Art. 47 ust 1 stanowi natomiast, iż przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, oraz proponują okres ich obowiązywania.

Z treści cytowanych przepisów ustawy wynika, iż koncesjonowane przedsiębiorstwa energetyczne, do których zalicza się powód, mają obowiązek stosowania wyłącznie opublikowanych taryf zatwierdzonych przez publicznego regulatora jakim jest Prezes URE.

Jak ustalono powyżej okres obowiązywania VII taryfy mijał w dniu 31 października 2009r. i wraz z upływem tego terminu decyzja o zatwierdzeniu VII taryfy wygasła co skutkowało tym, że automatycznie przestała obowiązywać taryfa zatwierdzona tą decyzją do stosowania. Powodowe przedsiębiorstwo energetyczne mimo braku zatwierdzenia nowej VIII taryfy dla ciepła prowadziło działalność gospodarczą podlegającą obowiązkowi taryfowania.

W niniejszej sprawie, bezspornym jest, iż po upływie okresu obowiązywania VII Taryfy dla ciepła, tj. w okresie od 1 listopada 2009 r. do dnia 30 kwietnia 2010 r., powodowe Przedsiębiorstwo stosowało w stosunku do swoich odbiorców ceny i stawki opłat wynikające z dotychczasowej VII taryfy.

Nowa VIII taryfa, co wymaga podkreślenia, zatwierdzona z ogólnym spadkiem cen i stawek opłat w wysokości 2,9%, została przez powoda wprowadzona do stosowania w rozliczeniach z odbiorcami dopiero w dniu 1 maja 2010 r. W okresie od dnia 1 listopada 2009 r. do dnia 30 kwietnia 2010 r., powód nie posiadał zatem, zatwierdzonej przez Prezesa URE, taryfy, a w rozliczeniach z odbiorcami stosował stawki i ceny z poprzednio obowiązującej taryfy VII.

W ocenie sądu, powód składając wniosek o zatwierdzenie nowej taryfy na 2 dni przed upływem okresu obowiązywania starej taryfy, uniemożliwił jej rozpatrzenie, zatwierdzenie oraz wprowadzenie do stosowania zgodnie z przepisem art. 47 ust 1-4 ustawy Pt. Z oczywistych względów, obciążających powoda, niemożliwym było bowiem zatwierdzenie nowej taryfy przed upływem okresu obowiązywania starej taryfy. Na powyższą ocenę nie ma wpływu niewątpliwie nadmiernie długi okres rozpoznawania przez Prezesa wniosku z dnia 29 października o zatwierdzenie nowej taryfy.

Odnośnie zarzutu niezastosowania przez Prezesa URE przepisu art. 47 ust 2c ustawy – Prawo energetyczne, który zdaniem powoda dawał mu możliwość, w przypadku złożenia wniosku o zatwierdzenie nowej taryfy, stosowania dotychczasowej VII taryfy do dnia wejścia w życie nowej taryfy, należało uznać go za bezzasadny. Jak zostało wcześniej

wskazane decyzja o zatwierdzeniu VII taryfy wygasła z dniem 31 października 2009 r. tj. po upływie okresu na jaki została zatwierdzona. Wraz z wygaśnięciem decyzji przestała automatycznie obowiązywać taryfa zatwierdzona tą decyzją do stosowania. Decyzja o zatwierdzeniu taryfy dla przedsiębiorstwa energetycznego jest bowiem decyzją okresową, która wygasa z upływem ostatniego dnia okresu, na jaki została zatwierdzona. Stanowisko takie prezentował Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., sygn. Akt VI ACa 669/08, a także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 2007 r., sygn. Akt III SK 7/07.

Taryfę dotychczasową, mimo upływu okresu wskazanego w decyzji ją zatwierdzającej, stosuje się nadal tylko w sytuacjach wskazanych w art. 47 ust 2c ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z tym przepisem w przypadku upływu okresu na jaki została ustalona taryfa do dnia wejścia w życie nowej taryfy stosuje się taryfę dotychczasową, jeżeli decyzja Prezesa URE nie została wydana albo toczy się postępowanie odwoławcze od decyzji Prezesa URE.

Rozwiązanie przewidziane w art. 47 ust 2c reguluje okres przejściowy, w którym skończyło się już obowiązywanie taryfy dotychczasowej, a taryfa nowa jeszcze nie weszła w życie i odnosi i się do wysokości stawek jakie należy stosować w rozliczeniach z odbiorcami. Przepis art. 47 ust 2c ustawy - Prawo energetyczne, nie zwalnia natomiast przedsiębiorstwa energetycznego z obowiązku wynikającego z art. 47 poddania się procedurze zatwierdzenia taryfy.

Z przepisów ustawy Prawo energetyczne wynika, że ustawodawca nakładając na przedsiębiorców energetycznych powyższy obowiązek nie określił terminu na przedłożenie taryfy do zatwierdzenia jednakże wprowadził sankcję przewidzianą w art. 56 ust. 1 pkt 5 w postaci kary pieniężnej za stosowanie stawek i cen wynikających z niezatwierdzonych taryf. W interesie powodowego przedsiębiorstwa energetycznego leżało zatem złożenie wniosku o zatwierdzenie taryfy w terminie, który umożliwi mu wykonanie obowiązku z art. 47 ust 1 ustawy - Prawo energetyczne. Sankcja za nieprzestrzeganie tego obowiązku nie została bowiem skonstruowana jako sankcja za nieprzedstawienie w określonym terminie taryfy do zatwierdzenia, lecz jako sankcja za stosowanie ceny i taryfy bez przestrzegania obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia.

Podnoszone przez powoda przyczyny późnego złożenia wniosku o zatwierdzenie taryfy, związane z trudnościami z wyłonieniem dostawcy paliwa nie mogą usprawiedliwiać naruszenie bezwzględnie obowiązującej normy prawnej jaką jest art. 47 ustawy - Prawo energetyczne. Okoliczność stosowania przez powoda w rozliczeniach z odbiorcami niezatwierdzonej taryfy dla ciepła stanowiła podstawę do wydania zaskarżonej decyzji nakładającej karę pieniężną na podstawie art. 56 ust 1 pkt 5 ustawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stanął na stanowisku, że organ regulacyjny prawidłowo przyjął, że działanie powoda stanowiło naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 47 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, co z kolei uzasadniało nałożenie na niego kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne.

W ocenie sądu wymierzona powodowi wysokość kary mieści się w granicach ustawowych i jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd oddalił je na podstawie art. 479⁵³§1 kpc.

SSO Hanna Kulesza